

Co de Kloet is muziekproducer, presentator en werkt voor de NTR, het Conservatorium van Amsterdam en zijn eigen mediabedrijf Zivasound. In elk nummer belicht hij op deze plek de Nederlandse jazzwereld en beyond.

Dilemma

Lieve lezers en lezeressen, ik zit met een dilemma. Een zeer gewaardeerde collega van mij, Hans Mantel, legde mij het volgende uit: als je bij een drogist of reformzaak homeopathische geneesmiddelen moet afrekenen, kun je het beste een wit velletje papier op de toonbank leggen en zeggen dat dat heel lang naast een briefje van vijftig heeft gelegen. Zo voelt het wel eens als ik in onze maandelijkse *Co Live!*-opname in het Nick Vollebregt Jazz Café de getalenteerde en inspirerende musici aan hun overheerlijke broodjes, lekkere koffie, verrukkelijke jasmijnthee en later een lekker biertje, frisse of wijntje zie zitten. Ze worden vertroeteld door 'Nick'. Van ons radiomensen krijgen ze reiskosten, airplay, opnamen en liefde.

Wat is nou mijn dilemma?

Ik doe mee aan iets waar ik eigenlijk tegen ben. Musici laten optreden zonder gage. Toch doe ik dat, liever gezegd doen wij dat. Om de volgende redenen. Om te beginnen laten we de musici de keus om onder deze voorwaarden op te treden. Laten we eerlijk zijn, we zijn dan wel geen megapopulair tv-programma met een grote publicitaire slagkracht maar we zijn wel een platform waarbij waarden als kwaliteit, innovatie, traditie en jong talent hoog in het vaandel staan. Als musici om principiële redenen niet willen spelen onder deze condities respecteer ik dat en zoeken we naar andere wegen om binnen onze programmering hun muziek te presenteren. *No hard feelings.*

Ook deze overweging speelt mee: als ik mijn standpunt omtrent betaalde arbeid, nochtans geen achterhaald begrip, hardmaak zou ik eigenlijk moeten zeggen dat ik geen musici meer ontvang zolang ze niet betaald krijgen voor het spelen. Klinkt daadkrachtig maar dan verdwijnt tijdelijk het laatste plekje op de publieke radio (over televisie heb ik het niet eens) waar zowel gevestigde musici als jong talent zich op die manier kunnen presenteren. De ervaring leert dat, als iets moois en kwetsbaars als levende muziek er een tijdje niet is, het heel moeilijk is die plek weer terug te veroveren. De manier waarop bijvoorbeeld het Metropole Orkest op een meer dan geniepige wijze uit de omroepbegroting is geschoven, lijkt ook onherstelbaar.

Ik leer tijdelijk met mijn dilemma te leven door naar de musici open kaart te spelen over deze overweging. Ik blijf het raar vinden dat ze niet - zoals vroeger - toen zeker niet alles beter was, loon naar werk krijgen. Ik wil me namelijk niet schuldig maken aan de quasi maffioze redenering dat ze maar voor niks moeten werken omdat het zo goed is voor hun promotie. Kort en goed: ik ben een heuse diplomaat aan het worden, ik doe aan gedoogbeleid. Maar wel met de hoop op een betere toekomst waarbij het gedachtegoed van politieke minkukels die zich met cultuur bemoeien tot het verleden gaat behoren. Namen zijn bij de redactie bekend, zeggen we dan.